

Тятека

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА II	РЕДАКТИРАТЪ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ ПИЛИГРИМЪ	Одобрень и препоржчень отъ Министерството на Народното Просвъщение съ окръжно № 19263 отъ 16 юний 1933 год Броятъ 2 лева	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв. ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв. Адресъ на редакцията УЛ. „АПРИЛОВЪ“ 16 а — СОФИЯ	БРОЙ 3
---------------------	--	--	--	------------------

ДНЕВНИКЪ НА ПЪТЕЧКО

Речта на класния

Съ гласъ треперящъ,
развълнуванъ,
едвамъ чуванъ,
почна класния
вдъхновено,
ний заслушахме
смирено:
— Българчета,
деца драги,
виждамъ ваший
погледъ благи
устремень къмъ мене
днеска
съ нетърпение и
треска.
Съ какъвъ трепетъ
и внимание
жадни ви души
за знание,
чакатъ тоя
първи часъ,
какво ще ви
кажа азъ.
Ето що: — бждете
здрави,
пълни съ сили, съ духъ
корави,

Гроздоберъ

Рисунка—М. Никифоровъ

и живѣйте за честь,
слава
на родината ни
мила
и на нашата
държава.
Учете се
съсь старание
и полагайте
внимание
върху всичкитъ
предмети.
тѣй умѣтъ ви
ще да свѣти.
Бѣгайте отъ
забележки
имайте дори бележки
и примѣрно
поведение
въ всѣко едно
отношение...
Въ кѣщи щомъ се
приберете,
уроцитъ
научете,
па играйте
колко щете,
но прилично,
и съ отлично
тамъ смирение
въвъ душигъ,
инакъ може
да последва
и дърпане
на ушитъ“!

Янъ Бибиянъ на луната

отъ Елинъ Пелинъ

Нѣколко думи за Янъ Бибиянъ

Мнозина отъ нашитъ читатели знаятъ за чуднитъ и невѣроятни приключения на Янъ Бибиянъ. Какъ той се сдружи съ малкото дяволче Фютъ, какъ изгуби главата си и вмѣсто нея получи глинена глава, какъ попадна въ магьосното царство на великия магесникъ Мирилайлай, какъ, следъ множество чудни приключения и изпитания, той се спаси, намъри пакъ главата си и се върна въ родния си градъ. Тия приключения на Янъ Бибиянъ наскоро ще излязатъ въ отдѣлна книга съ хубави картинки, съ поправено и допълнено съдържание.

Отъ днесъ почваме да печатимъ „Янъ Бибиянъ на луната“. Тука вие ще научите за още по-интереснитъ и чудни приключения на славния Янъ Бибиянъ, ще научите още много работи за луната, за живота на нея, за страннитъ хора, които я обитаватъ и какъ Янъ Бибиянъ успѣва да стане царь на луната.

ГЛАВА

Янъ Бибиянъ следъ връщането му отъ магьосното царство

Янъ Бибиянъ се завърна въ родния си градъ, може да се каже, вече възмъжалъ. Той бѣ навършилъ петнадесета година. Приключенията, които му се случиха, страданията, които преживѣ, изпитанията, които превъзможна, силата и ловкостта, която показа, бѣха го направили по-мъдъръ и по-сериозенъ.

Той се прибра съ неизказана радостъ подъ бащината си сиромашка стрѣха и обилнитъ сълзи на майка му очистиха душата му.

Съ плачь Янъ Бибиянъ поиска прошка отъ родителитъ си за мжкитъ и страданията, които имъ е причинилъ и даде клетва, че за напредъ ще стане най-добрия човѣкъ въ тѣхното градче.

Той се облѣче въ чисти прилични дрехи, почна да причесва гладко косата си и престана да ходи босъ и гологлавъ, както по-рано.

Още въ първитъ дни следъ пристигането си, той се зае да помага на стария си баща. Двамата ходѣха съ магарето въ гората и носѣха дърва, които продаваха на пазаря.

Трудътъ му се услади и работата му бѣше приятна.

Всички отъ града, които познаваха Янъ Бибиянъ като палаво и лошо момче, като го гледаха сега, не

можеха да му се начудятъ. Никой не знаеше за неговитъ приключения. Всички мислѣха, че той е билъ въ нѣкой далеченъ градъ на работа, или пъкъ въ нѣкое училище.

Янъ Бибиянъ бѣше станалъ веселъ, жизнерадостенъ, почиташе всички и се отнасяше много любезно, както съ познати, така и съ непознати. Скоро всички жители на града го обикнаха и почнаха да го сочатъ за примѣръ. Янъ Бибиянъ спечели много приятели между връстницитъ си и имъ стана нѣщо като главатаръ.

Най-добриятъ приятель на Янъ Бибиянъ бѣше Калчо. Той сжщо бѣше порастналъ, колкото Янъ Бибиянъ и работѣше въ грънчарницата на баща си. Той не дружеше много съ другитъ момчета. Дори ги избѣгваше. Затова пъкъ много обичаше да излѣзатъ двама съ Янъ Бибиянъ, тамъ нѣкъде въ околноститъ на града, да седнатъ на нѣкоя поляна подъ сѣнката на нѣкое дърво и да си приказватъ. Само на

него Янъ Бибиянъ разправяше за приключенията, които е преживѣлъ.

Веднажъ той му каза:

— Да, Калчо, много преживѣхъ и много научихъ. Станахъ другъ. Сега съмъ тукъ при родителитъ си. Жално ми е да ги гледамъ какъ бедно живѣятъ. И като си помисля, че имоятъ животъ може да бжде сжщия, ужасявамъ се. Вѣрвай ме, азъ не бихъ могълъ да живѣя като тѣхъ, и не искамъ. А ето че не зная, какво да правя. Какъвъ пѣтъ да хвана...

Калчо се взираше въ дълбокитъ умни очи на приятеля си, които при тия думи ставаха тѣжни и не знаеше какво да му каже.

— Не, азъ трѣбва да науча нѣщо, — казваше Янъ Бибиянъ следъ дълго мълчание. Трѣбва да науча нѣкой занаятъ. Жално ми е, че не мога да следвамъ въ училище. Но занаятъ мога да науча... Кажете ми, Калчо, какъвъ занаятъ да изуча?

— Стани грънчаръ, като мене, каза наивно Калчо. — Тогава двамата заедно ще си отворимъ работилница и никога нѣма да се дѣлимъ.

— Не ми харесва тоя занаятъ, рече искрено Янъ Бибиянъ. — Нѣщо друго ме влѣче — какво и азъ не зная... Когато вечерно време легна да спя у насъ на чардака, очитъ ми се отпавятъ къмъ звездното небе... Каква далечина, какъвъ просторъ... Душата ми отива тамъ. А когато изгрѣе луната, пълна, закръглена, вижда ми се толкова близка и позната, като че тамъ съмъ роденъ и нѣщо ме теглѣ тамъ да отида. И като се увлѣча въ мисли, това нѣщо не ми се вижда невъзможно. И знаешъ ли какво, Калчо, — единъ день азъ ще отида тамъ. Нѣщо ми казва, че ще отида.

Калчо гледаше приятеля си, неговия замисленъ видъ, неговата решителна мисль, която даваше блѣсъкъ на челото му и се усмихваше

(Гледай на страница втора)

